

Cl.

Forslag til Lov

om

Forlængelse af Lov for Færøerne om Forandring i forskellige Skatter og Afgifter af 7. Marts 1912.

(Fremsat i Landstinget den 15. Februar 1922 af Justitsminister *Rytter*).

Bestemmelsen i § 5 i Lov for Færøerne om Forandring i forskellige Skatter og Afgifter af 7. Marts 1912, jfr. Lov om Forlængelse af den nævnte Lov af 22. November 1917, hvorefter Loven skal forelægges til Gennemsyn for Lagtinget i Samlingen 1921 og for Rigsdagen i Samlingen 1921—22, forandres derhen, at saadan Forelængelse først skal ske for Lagtinget i Samlingen 1922 og for Rigsdagen i Samlingen 1922—23.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved Lov for Færøerne om Forandring i forskellige Skatter og Afgifter af 7. Marts 1912 fandt der en Forhøjelse Sted af den Afgift, der erlægges til Statskassen ved Indførsel til Færøerne af Spirituosa m. m., for at Afgiften derved kunde komme til at indbringe det Beløb af 29 182 Kr., som den var paaregnet at skulle indbringe som Godtgørelse for forskellige Afgifter, der tidligere var tilfaldet Statskassen, jfr. Rigsdagstidende 1907—08, Tillæg A. Sp. 4777—92 og 1911—12, Tillæg A. Sp. 3781—92.

I Lovens § 5 blev det bestemt, at den skulde forelægges til Gennemsyn for Lagtinget i Samlingen 1916 og for Rigsdagen i Samlingen 1916—17, og dette Gennemsyn blev ved Lov af 22. November 1917 udsat til Lagtingssamlingen 1921 og Rigsdagssamlingen 1921—22, skønt Afgiften stadig ikke indbragte det ovennævnte paaregnede Beløb, jfr. Rigsdagstidende 1916—17, Tillæg A. Sp. 5345—48.

Heller ikke i den siden Loven af 22. November 1917 forløbne Tid er Afgiften naaet op til 29 182 Kr., idet den i hvert af Finansaarene 1917—18 og 1918—19 kun har udgjort ca. 5 000 Kr., hvilket skyldtes Undervandsbaadskrigen og de deraf følgende Importvanskeligheder, medens den i Finansaarene 1919—20 og 1920—21 har udgjort henholdsvis 20 364 Kr. 84 Øre og 26 744 Kr. 71 Øre.

I Henhold til Bestemmelsen i Loven af 22. November 1917 har Loven af 7. Marts 1912 været forelagt Lagtinget til Gennemsyn i dettes Samling i 1921. Det af Lagtinget i denne Anledning nedsatte Udvalg delte sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet mente ikke, at der paa nærværende Tidspunkt var Grund til at foretage nogen Revision af Loven, og foreslog derfor, at Tinget vedtog en Udtalelse herom. Mindretallet var derimod af den Anskuelse, at Lagtinget burde lægge sin gode Vilje for Dagen til at yde Staten fuldt Vederlag for